

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 234/2020
04.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужила АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Никола Ромчевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, Сектор за материјалне ресурсе, Управа за општу логистику – Дирекција за услугу стандарда – ВУ „ГГ“, коју заступа Војни правобранилац, ради утврђења дискриминације, одлучујући о ревизији тужила изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 70/19 од 05.06.2019. године, у седници одржаној 04.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужила изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 70/19 од 05.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 1426/17 од 09.07.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужила којим су тражиле да се утврди да је повређено начело једнаких права и обавеза, чиме је извршена дискриминација у области рада на тај начин што тужилама као професионалним припадницама Војске Србије није извршена исплата једнократне новчане помоћи на основу четири појединачне одлуке Министарства одбране, Сектора за буџет и финансије ближе описане у том делу изреке. Ставом другим изреке, обавезане су тужиле да туженој накнаде трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 70/19 од 05.06.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужила и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужила за накнаду трошкова састава жалбе.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужиле су изјавиле ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиле су биле у радном односу код тужене као цивилна лица у Војној установи "ГГ" у периоду од децембра 2012. до јануара 2014. године. Закључцима Владе Републике Србије 05 бр. 121-3766/2013-2 од 24.01.2013. године и од 20.12.2013. године одобрена је исплата једнократне новчане помоћи професионалним припадницима Војске Србије који су у служби на дан 15.01.2013. године, односно 30.11.2013. године и одређено да ће износ и критеријуме за исплату ове помоћи утврдити посебном одлуком министар одбране. На основу све четири одлуке МО на које се тужилац позива (од 24.01.2013, 11.07.2013, 01.10.2013. и 23.12.2013. године) и заснива свој тужбени захтев о дискриминацији, означене у тужби као од 25.01.2013, 12.07.2013, 03.10.2013. и 25.12.2013. године, једнократна новчана помоћ исплаћена професионалним припадницима Војске Србије који су у радном односу на неодређено време. Тужиле су цивилна лица запослена у Војној установи "ГГ" као куварице и спремачице. Оне сматрају да и њима припада накнада која није исплаћена у Војној установи "ГГ" и да су дискриминисане у односу на професионалне припаднике Војске Србије.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили захтев тужила.

Појам дискриминације одређен је Законом о забрани дискриминације (чл. 2. и 6), као и Законом о раду (чл. 18, 19, 20. и 22), Уставом Републике Србије (члан 21), Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода (члан 14).

Дискриминацију представља неоправдано неједнако поступање у истој или сличној ситуацији по основу неког личног својства. У овом случају, по правилном закључку нижестепених судова нема дискриминаторског поступања према тужилама. Одлуке Министарства одбране односе се на једнократну новчану накнаду за професионална лица у војној служби, али не и на цивилна лица у служби Војске Србије. С обзиром да према Закону о дискриминацији, дискриминација представља неоправдано прављење разлике и стављање запосленог у неповољнији положај с обзиром на његово лично својство без разумног оправдања, по правилном закључку нижестепених судова није свако прављење разлике између одређених лица, односно категорија лица дискриминација. Наводи тужила да су дискриминисане по основу радног ангажовања у Војнодоходовној установи "ГГ" се не могу сматрати дискриминацијом јер тужиле у току поступка нису учиниле вероватним да им једнократна новчана помоћ није исплаћена због неког њиховог личног својства, већ због тога што су запослене као цивилна лица. И по оцени ревизијског суда радно ангажовање тужила у Војној установи "ГГ" не може се сматрати личним својством у смислу одредаба Закона о дискриминацији.

На основу члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић